

Fir'avn iman etseydi; Mısır'a olan hâkimiyeti kalmazdı. Nemrut mü'minlerden biri olabilseydi, "Nemrut"luğunu nasıl yapacaktı!

Ashab-ı kirâmdan birisi, bir gün sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'e sorar:

- Bana öyle bir şey öğretin ki; onu yaptığımda hem Rabbim beni sevsin, hem de insanlar!.. Cevap olarak buyurdular ki:

"Dünyayı sevme Rabbimiz seni sever..." Rabbimiz dünyayı sevmiyor, sevenleri de sevmiyor. Dünyadan başka hiçbir yerde O'na isyan edilmez. Bundan dolayı dünyayı sevmez. **"Başkasının elindekine de göz dikme, insanlar seni sever..."** İnsanlar kendilerinden bir şey istenmesinden hoşlanmazlar.

Dünya sevgisi, ahireti unutturur. Ne büyük aptallıktır! İnsan, bırakıp gideceği muhakkak olan dünyaya bu kadar önem veriyor, gidip kalacağı, muhakkak olan ahiretini ihmâl ediyor ve unutuyor. Servetinin artmasına seviniyor ama ömrünün azaldığına üzülüyor... Neye yarar öldükten sonraki servet?..

Dinimiz, çalışıp kazanmayı, zengin olmayı kötülemediştir. Bilâkis teşvik etmiştir. Zekât ve sadaka vermeyi emretmiştir. Verenlerin ne kadar büyük nimetlere kavuşacaklarını, ebedî saadete ereceklerini bildirmiştir. Bütün bunlar, para ile elde edilir. İnsanı annesinden yeni doğmuş gibi günahsız hâle getiren "hac" ibâdeti de parasız olamaz. Zenginlere farzdır.

Bir oruçluya "iftar" açtıran kişinin oruç sevabına kavuşacağını hepimiz biliyoruz.

Musa aleyhisselam zamanında fakir bir adam vardı. O'na dedi ki:

-Sen Kelmullâhsın, Rabbimizle konuşuyorsun, durumu arz et, bana biraz mal versin! O da arz eder. Rabbimiz buyurur ki: "O kuluma şöyle, istiyorsa ona dünyada vereyim, istiyorsa ahirette."

Adam dünyada ister. Musa aleyhisselam adamı azarlar ve "Üç günlük dünyayı ne yapacaksın? Hepsini bir gün bırakıp gideceksin. Sen ahireti iste, orası ebedîdir" buyurur.

Adam der ki:

-Rabbim bana bıraktı madem, ben dünyada istiyorum... Ve adam kısa zamanda çok zengin oldu. Bir taraftan gelir, diğer taraftan hayırlı işlere harcar... Nerede bir fakir var, yardım eder. Nerede borçlu var, borcunu öder. Yetimlere sahip çıkar. Onları sevindirir. Bir müddet sonra adam ölür...

Musa aleyhisselam bakar ona cennette köşk hazırlanmış. Hikmetini merak eder ve sorar:

"Ya Rabbî! Bu kulun dünyada istedi, sen de verdin. Bu köşk nasıl elde edildi?" Şöyle cevap alır:

"Doğrudur, o dünyada istedi, biz de verdik. Bu köşkü ise parasıyla satın aldı..."

Yüce dinimiz, bir kişinin bakmakla mükellef olduklarının nafakasını temin için yaptığı çalışmayı beş vakit namazını kılması şartıyla ibâdet saymış ve büyük sevaplar va'd etmiştir...

Bir memur dairesinde, bir işçi iş yerinde, bir esnaf dükânında çalışırken; sevap kazanıyor. Yani hem para hem de sevap kazanıyor... Dünyada çalışmayı, para kazanmayı ibâdet kabul eden dinimiz, çalışmayı değil, dünya sevgisini çirkin görüyor...

Gemi susuz yüzmek. Altında su olmalı, fakat içine su almamalı. İçine su girerse batır. Abdülkâdir Geylânî Hazretleri bir sohbetinde şöyle buyuruyor:

"Helâlinden kazandığınız paraları, kasanızda muhafaza edebilirsiniz. Ceplerinizde de taşıyabilirsiniz, ama kalbinizde değil."

Üç aylar manevî hayatımızın ilkbaharı sayılır. Bilindiği gibi bahar aylarında tabiat yeniden şekillenir; yeniden dirilir. Kâinâtın her zerresi yüce Allah'ı kendi lisaniyle zikretmeye başlar. Üç aylar da böyle bir manevî dirilme, durulma dönemidir. Bu aylar Yüce Allah'la ahdimizi, sözümüzü, kulluğumuzu yenilemeliyiz. Bu aylar içinde Regâib, Miraç, Berat ve Kadir geceleri yer alır. Bu gecelerin her birinin kendine özgü özellikleri vardır. Tevbe ve günahlardan sıyrılmak için birer vesîledir bu geceler.

Bu günlerde hayatımızı yeniden yapılandırmalıyız. Geçmişimizle hesaplaşmalıyız. Kimsenin bilmediği günahlarımız varsa, onları ortalığa savurmadığı için Yüce Allah'a şükretmeli ve o günahlardan dolayı tevbe etmeliyiz.

Tâîfe insanları İslam'a davet etmek için gittiğinde, Tâîfililer tarafından taşlanan merhamet Peygamberi Yüce Allah'tan helâk istememiş tam aksine; **"Yâ Rabbî! Dönüşüm Sanadır. Sen benden razı oluncaya kadar tevbe Yâ Rabbî."** diyerek en dar ve en zor anlarda bile tevbenin gerektiğini öğretmiştir. Yüce Allah O'nu en zor imtihanla sınavında bile tevbeye sığınmıştır. Hâleden dolayı şikâyet etmemiş, "Yâ Rabbî üzerimdeki bu belayı kaldır" dememiş, "Sana tevbe ediyorum Yâ Rabbî." demmiştir. Neden bu haldeyken bile tevbe etmeyi yeğlemiş?

Aslında anlattığı şeydu; isyan edenlerin, bana taş atanların zulmünden, aymazlığından, Sana isyanından dolayı tevbe Yâ Rabbî. Hz. Peygamber (s.a.v.) gibi, sadece günahlarımızdan dolayı değil, çevrenin günah ve isyanlarından, câhillerin cehâletinden ve cefâ edenlerin zulmünden dolayı da tevbe etmeliyiz.

Üç aylarda Kur'an-ı Kerim'in mealini, eğer fırsat bulursak tefsirini okuyalım. Her ayeti düşünerek, bu ayetlerin kâinâta sunduğu mesajı fark ederek ve hattâ notlar alarak okuyalım. Ömrümüz tükenmeden, imkânımız kaybolmadan yüce Rabbimizin insanlara gönderdiği son vahiyle kucaklaşalım. Bizim dilimizle, bizim kavramlarımızla konuşan Rabbimizin, ne istediğini hatırlama imkânı bulalım.

Namazla köprü kuralım, namaz kılma noktasında eksikliğimiz varsa, bu hususta kendimizi zorlayalım. Hakkıyla kılınmış olan namaz, yüce Rabbimizin bize en büyük mükâfatıdır. Çünkü Müslüman'ın miracı sayılan bu ibâdette Yüce Allah'la bire bir konuşma imkânı buluyoruz. Namaz o açıdan bir anlamda nefsi islah sayılmıştır. Islâh edebilenler için riyasız, gösterişsiz, islâh dolu bir namazı kılabilenler için namazı, Yüce Allah'ın ziyaretine gidiş, O'nun davetine cevap vermek olarak algılayarak namazla aramızı düzeltilim.

Kendimize, yapımıza, ihtiyacımıza en uygun dualar edinelim. Dua rahatlamak, derdimizi, sırrımızı içimizden Rabbimize arz etmek için en yüce yoldur.

Çoğumuz büyük şehirde yaşıyoruz. Büyüklerimizin bir kısmı ise köylerde, memleketimizde yaşıyorlar. Üç aylar bir vesîle olsun da, onların ellerini öpmeye, dualarını almaya gidelim. Vefat etmişlerin mezarını ziyaret edelim bu günler vesîlesiyle.

Hz. Peygamber (s.a.v.) Receb ayında bolca oruç tutmuş. Kazaya kalmış oruçlarımız varsa, bu güzel günlerde kaza niyetiyle oruç tutalım. Yoksa nafîle niyetiyle nefsimizi zorlayalım. Tabii ki sağlığı buna imkân verenler için bu sözlerim. Hz. Peygamber (s.a.v.) toprakta oynayan çocuklarını üstleri kirlenmesin diye paylayan anneleri gördüğünde şöyle buyurmuştur: **"Anneler çocukların oyununu bozmayın. Toprak çocukların baharıdır. Bırakın bahardan nasiplensinler."**

Evet, üç aylar da biz büyüklerin baharı. Gelin bahardan nasibimizi alalım.

Üç günlük dünyayı bırakalım, üç aylarda ukbâya bakalım.

**"Allah'ım!
Receb ve Şaban'ı bize mübârek kıl ve
bizi Ramazan'a kavuştur."**

Hz. Muhammed (s.a.v.)

**Üç Aylara
Yaklaşırken**

YOKSULLARA YARDIM VE EĞİTİM VAKFI

Hazırlayıp Hakkın rızası için halkın hizmetine sunan

Dr. İbrahim Ateş

1 Mart 2017

ÜÇ AYLARA YAKLAŞIRKEN

Üç ayların manevî iklimine girmenin, estirdiği huzur havasını teneffüs etmenin ve bu mübârek mevsimin içerdiği dört kandilin ilki olan Regâib Kandiline yaklaşmanın sevinç ve saadetini yaşayan sevgili kardeşlerim!

Bizleri bir kere daha böyle mübârek bir mevsime erdiren yüce Rabbimize sonsuz hamd-u senâlar ediyor; cümlemizi cennetine aldıracağı, cemalini gördürdüğü ve rızasına erdirdiği mutlu ve bahtiyar kullarından kılmasını niyaz ediyorum.

Hayatın sıkıntıları ve nefislerin tazyiki karşısında istikametî muhafazada bitkin düşen ruhtarımızı ihyâ edecek, mübârek bir zaman dilimine girmiş bulunuyoruz. Bir-biri ardına gelecek mübârek gün ve geceleri ganîmet bilmeli, geride kalan hayatımızın muhâbesesini ciddî anlamda yapmanın gayreti içinde olmalıyız. Her gün yapabilesek ne iyi; ancak Receb, Şaban ve Ramazan'da Cenab-ı Hakk'ın kulluk kapısını daha heyecanla çal-maya çalışmalı ve yeniden tazelenemeliyiz. Çünkü Cenab-ı Hak, insana takvasına göre değer verecektir **“(Resulüm!) De ki: Kulluk ve yalvarmanız olmasa, Rabbim size ne diye değer versin?”** (Furkan, 77)

Üç aylar bir yarış zamanıdır. Biz bu yarışa kazanmaya çalışmalıyız. Bu aylarda ibâdetleri artırmalı, zikir ve fikirde derinleşmeli, insanlarla diyaloglarımızda daha dikkatli olmalıyız. Kimseyi incitmemeye, üzmemeye ve kırmamaya çalışmalıyız.

Mübârek üç aylardan Receb ayı 28 gün sonra başlıyor. Bu ay tevbe, hürmet ve ibâdet; Şaban muhabbet ve hizmet; Ramazan ise yakınlık ve nimet ayıdır. Zünnûn-î Mısırî: **“Recep tohum ekme, Şaban sulama, Ramazan ise, hasat ayıdır.”** demiştir. Receb ayının af ve mağfirete, Şaban ayının şefaate ve Ramazan ayının da sevaplarının kat kat verilmesine mahsus olduğu bildirilmiştir. Bu aylara hürmet etmek, günahlardan uzaklaşmak ve ibâdetleri yapmakla olur. Hürmet edip, saygı gösteren, kat kat karşılığını görür. Bu mübârek zamanlarda vâd edilen sevaplara kavuşabilmek için, her şeyden önce itikâdî düzeltmek gerekir. İlmihâl bilgilerinin öğrenilmesi ve yaşayışın bunlara uygun hâle getirilmesi icâp eder. Çok tevbe ve istiğfar edilmeli, kazaya kalan namazlar, hemen kaza edilmelidir.

Receb ayı, gerek İslâm'dan önce, gerekse İslâm'dan sonra mukaddes bilinen bir aydır. İslâm Dini gelmeden önce, bu ay girer girmez, Arap kabileleri arasında harp etmek, baskın ve çapulculuk yapmak yasaklanır, herkes kendisini bu ayda güven içinde hissedirdi. İslâm geldikten sonra da, bu aya olan hürmet devam ettirildi. Bu ay, Regâib ve Mirac gibi mübârek geceler ve ilâhî tecellilerle şereflendirildi.

Hz. Peygamber (s.a.v.)'den üç aylar hakkında bazı hadisler rivayet edilmiştir. Efendimiz (s.a.v.) bu hadis-i şeriflerden birinde şöyle buyurmuştur: **“Receb Allah'ın ayı, Şaban benim ayım, Ramazan da ümmetimin ayıdır.”** Receb ayının başlangıcında Peygamberimiz (s.a.v.)'in şöyle dua ettiği de rivayetler arasında yer almaktadır: **“Allah'ım! Receb ve Şaban'ı bize mübârek kıl ve bizi Ramazan'a kavuştur.”**

Ülkemizde, yukarıdaki beyanlar ışığında, asırlardır bir “Üç Aylar” geleneği oluşmuş; Ramazana hazırlık, Receb ayının girmesiyle başlar hâle gelmiştir.

Bu aylar mübârek gecelerle doludur. Receb ayının ilk Cuma gecesi, Regâib gecesi, yirmi yedinci gecesi de İsrâ ve Mirac gecesidir. Şaban ayının on beşinci gecesi Berat gecesi, Ramazan ayının yirmi yedinci gecesi de Kadir gecesidir.

Üç aylar müslümanlar için muhâsebe vesîlesidir. Ben neyim? Niçin bu âleme gönderildim? Yaratılışındaki sırlar nelerdir? Günah nedir? Sevap nedir? Kur'ân bizlere neler emrediyor? Okunduğu zaman bile insanın gönlüne inşirah veren bu ses nedir? Âlem nereden gelmiş, nereye gidiyor? Bu gelmeler gitmelerin hikmeti nedir? Nasıl hesap vereceğiz? Bunlar ve benzeri sorular zihnimizi üç aylarda daha çok kurcalamalıdır.

Üç aylar, kendimizi denetleme ve değerlendirme bakımından çok önemlidir. Kendimize sormamız gereken çok soru var: Rabbim Allah'tır deyip, başkalarına mı bilip bilmeden tapınıp duruyorum? Resulüm Hz. Muhammed (s.a.v.)'dir deyip, başkalarının sünnetlerini mi harfiyen uyguluyorum? Kitabım Kur'ân'dır deyip, başka kitapları mı kendime rehber edinmişim? Şeytan düşmanımdır deyip de sonra sürekli onun isteklerini mi yerine getiriyorum? Allah en güzel vekîlimdir deyip, sürekli O'na isyan mı ediyorum? Bugüne kadar kaç kişinin hidayetine vesîle ya da engel oldum? Kaç yetimin başını okşadım ya da kaç kişiyi yetim bıraktım?

Evet, üç aylar bütün bunları kendimize sorup bir durum değerlendirmesi yapmak, bu mübârek günlerin, gecelerin ve ayların şuuruna varmak için güzel bir zaman dilimidir.

İmâm-ı Şafii Hazretleri, bir sabah namazından sonra evine doğru derin bir tefekkür içinde yürürken, yaklaşan biri:

– ‘Efendi Hazretleri, derin düşünce içinde görüyorum sizi, bir sıkıntınız mı var yoksa?’ diye sorar. Hazret-i İmâm:

– Her sabah benden istenenleri düşünüyorum da onun için dalgın yürüyorum, der.

Adam merak eder:

– Her sabah sizden istenenler nedir? Neleri düşünüyorsunuz böyle derinden?

– Her sabah yeni bir güne başlarken benden şu sekiz şeyin istendiğini düşünüyorum, diyen Hazret-i İmâm saymaya başlar her sabah istenen sekiz şeyi:

1- Rabb'im, benden farzlarını istiyor

2- Resûlullah (s.a.v.) Efendimiz benden sünnetlerini istiyor.

3- Aile ve çocuklarım benden helâl nafakalarını istiyor.

4- İmanım ve aklım benden Rabb'im'in emirlerine uymamı istiyor.

5-Nefsim ve şeytanım da benden kendilerine uymamı istiyor.

6- Her an amelimi yazan melekler de hep sevap yazdırmamı istiyor.

7- Her doğan güneş bir gün daha yaşlandığımı hatırlamamı istiyor.

8- Her sabah Azrail (a.s.) de kendisine bir gün daha yaklaştığımı düşünmemi istiyor.

– İşte her sabah bu istekleri düşünerek yürüyorum bu yollarda. Dalgın görünüşümün sebebi bu isteklerdir.

Soru sahibi adam:

– Yâ İmâm, bunlar sadece sana mı soruluyor yoksa bana da soruluyor mu bu sorular her sabah?

Hazret-i İmâm tebessüm ederek cevap verir:

– Ben kendime her sabah bu soruların sorulduğunu tespit ettim, belki sana da soruluyordur bu sorular. İstersen kafanı gereksiz konulardan temizle de bir de sen düşün bu soruları!

Adam bir an düşünceye dalar. Çok geçmeden başını sallayarak cder ki:

– Evet yâ İmâm, bu sorular sadece sana değil bana da, hatta her sabah günlük hayatına başlayan herkese sorulan sorulardır. Bu önemli soruların her sabah bana da sorulduğunu düşündürdüğün için teşekkür ederim. Meğer biz ne kadar gaflet içinde yürüyormuşuz yolumuzda da haberimiz yokmuş...

– Ne dersiniz, kafası ve gönlü gereksiz olaylarla istila ve işgal edilmiş bizlerden de her sabah böyle sekiz şey istendiğini düşünüyor muyuz? Mesela her sabah bizden de:

– Rabb'imiz farzlarını, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz sünnetlerini, aile ve çocuklarımız da helâl nafakalarını istiyorlar mı? Akıl ve imanımız kendilerine tabi olmamızı, nefis ve şeytanımız da asıl kendilerine uymamızı telkin ediyorlar mı? Amellerimizi yazan melekler de hep sevap yazdırmamızı bekliyorlar mı? Güneşin her doğuşu, bir gün daha yaşlandığımızı, Azrail (a.s.)'e bir gün daha yakınlaştığımızı düşünmemizi istiyorlar mı?

Ne dersiniz, her sabah günlük hayata başlarken bunları düşünmek bizim de aklımıza gelmeli mi?

Yoksa boş ver mi diyor, malum tekerlemeyi tekrar edenlere biz de mi katılıyoruz?

Ayağını sıcak tut, başını serin; hayatını yaşa, düşünme derin mi diyoruz?

Öyle ise gelin, kafamızı kalbimizi günlük olayların istila ve işgalinden birazcık kurtaralım da, Hazret-i İmâm'dan istenen sekiz şeyin her sabah bizden de istendiğini düşünelim mi? Ne dersiniz?

Malumunuz olduğu üzere manevî hastalıkların başı, dünya sevgisidir. Bütün kötülükler ondan doğar. İnsanları çekememezliğe, birbirine karşı düşmanlığa ve kibirlenmeye sevk eder...

Şüpheli, mekruh, hattâ haram şeyleri insanlara yaptırır. Dahası, küfre bile girmesine sebep olur. Peygamberlerin çoğuna iman etmeyenler, dünya saltanatları ellerinden çıkacağı endişesi ile mahrum kalmışlardır. Yoksa bunların hak olduklarını çok iyi biliyorlardı.